

II.

ДВАТА БУКА.

Видѣхъ два прѣгърнати бука въ гората,
 Прѣгърнати нѣжно, кат' либета въ жаръ;
 Отъ коренъ до върха обвили се двата —
 Столѣтия пиятъ любовний нектаръ.

О буки, казахъ имъ, вий тѣй сте прѣкрасни:
 Сѣ дружни въвъ радостъ и въ бѣдствия зли;
 Грѣмъ, бури не плашатъ прѣгрѣдки ви страстни,
 Цалувка ви жежка и смрътъ не дѣли.

Завидна е ваш'та любовъ безконечна,
 Тя пѣтника радва, прославя лѣсътъ..
 Какво я направи тѣй вѣрна и вѣчна?
 Какво запечата съюза ви твърдъ?

Магия ли страшна, ил' брачно вѣнчанье,
 Ил' клетви любовни — кажете да знамъ!
 Прѣзрително букитѣ пазатъ мълчанье
 И още по-силно прѣгрѣщатъ се тамъ.

III.

НОЩЪ ВЪ МЪНАСТИРЯ.

Луната изгрѣла надъ Царевий връхъ.
 Рѣвитѣ екливо бучѣтъ и приспиватъ;
 Чердацитѣ нѣми вѣковний си дѣхъ
 И тайни легенди въ покоя разливатъ.

Намусено Хрелевий замъкъ стърчи;
 Сребрѣтъ се на храма кубетата мощни;
 И сякашъ, при луннитѣ тихи лучи
 Стъ тѣхъ се възнасятъ моления нощни.